

Sylwia Nitkowska

Apie draugystę, kuri vos nenutrūko

Mažoji Funia ir jos geriausia draugė Halinka susitikdavo kiekvieną dieną Baltajame kampe. Smėlis ten visada buvo šiltas, vasarą net karštas, kurį labai mėgo abi draugės. Ten galėjai ramiai ir nepastebimai degintis, nes Baltasis Kampas iš trijų pusių buvo apsuptas aukštų auksinių žolynų, o iš ketvirtosios – tekėjo krištolo skaidrumo upė.

Funia ir Halinka gulėjo Baltajame kampe, užmerktomis akimis ir klausėsi gamtos garsų ir ošimo. O kai per kaitriai švietė saulė ar lijo, jos pasislėpdavo po didžiausiu pastarųjų mėnesių trofėjumi – įvairiaspalviu skėčiu. Atėjus į Baltąjį kampą, jų buvimas kartu užsitęsėdavo, kartais Funia ir Halinka pasilikdavo ten nakvoti. Oi, kokia tai buvo vieta – nuostabiausia vieta pasaulyje. Laikui bėgant, Funia ir Halinka į Baltąjį kampą atnešė mažus baldus – iš degtukų dėžutės pagamintą staliuką, kurį uždengė iš lapų pagaminta staltiesė, o kėdes – iš šiltų upės akmenukų. Baltasis kampas tapo patogiausia vieta, kurią jos žinojo. Net jų namai atrodė šiek tiek mažesni ir tokie patogūs.

Vieną karštą rytą į Baltąjį kampą atskrido mėlynas pasiuntinys ir perdavė Funiai paslaptinę žinutę. Funia iš karto pradėjo krauti daiktus.

- Halinka, aš turiu skubiai išvykti. Kelioms dienoms būsiu išvykusi, – pranešė ji, o po to iškart dingo požeminiuose koridoriuose, Halinka net nespėjo jos paklausti. Ji liko viena. Priblokšta.

Ji kasdien bėgdavo į Baltąjį kampą ir tikrindavo, ar Funia jau grįžo. Kiekvieną rytą jai teko nusivilti.

Dienos bėgo, bet Funia negrižo. Halinka jautėsi labai vieniša, iš ilgesio jai net nusilupo oda. Deja, jai nepalengvėjo, ji net pradėjo pykti ant Funios.

„Ką ji galvoja“, – sumurmėjo po nosimi Halinka. "... išėjo ir net nieko nepaaiškino, lyg nebūčiau jos draugė. Vis dėlto draugais reikia pasitikėti. Ji paliko mane kaip

porą nereikalingų senų šluosčių". Nuo šių minčių jai darėsi dar blogiau. Jos mažą galvą užvaldė nenumaldomas pyktis.

Tuo tarpu laiminga Funia grįžo iš savo slaptos misijos. Ji didvyriškai kovojo žolių karalienės gretose, valgė milijonus kenkėjų, kurie naikino karališkąsias pievas. Funia, kaip karališkoji medžiotoja, privalėjo vykdyti karalienės įsakymus. Tačiau ji norėjo kuo greičiau grįžti pas Halinką. Ji jos labai pasiilgo. Galiausiai, po ilgos kelionės, ji grįžo į miestelį, kur abi turėjo savo urvus. Ji greitai bėgo namų sienomis, širdis plakė iš džiaugsmo, kad netrukus susitiks su Halinka. Ji vis labiau įsibėgėjo, ir dar labiau, ir dar labiau, ir... KĄ? Ji taip staiga sustojo, kad vos išsilaikė neatsitrenkusi į sieną. Prieš jos akis išnyro baisus vaizdas – didelis katinas Danielis gulėjo puode su gražia pelargonija, o nuo saulės jį saugojo spalvingas skėtis – jų skėtis – Funios ir Halinkos skėtis. Truputį pagalvojusi, Funia šoko ant Danielio kupros, pradėjo šaukti, kad visas miestas girdėtų:

- Vagie, šlykštus katine, gražink man skėtį! Iš karto!

Katinas Danielis su Funia ant kupros pradėjo sukis ratu, norėdamas nusimesti užpuoliką. Taip pat jis pradėjo verkšlenti, lyg kas nors jį luptų.

- Ką tu sakei, šlykštus drieže? Kaip tu mane pavadinai? Vagis? Ką aš pavogiau? – rėkė jis, visą laiką bandydamas išsivaduoti nuo įsiutusios Funios, kuri galiausiai be jėgų nukrito ant akmenų kaip blynas.

„Pavogei mano ir Halinkos skėtį“, – iškvėpė Funia.

– Aš nieko nepavogiau, Halinka man padovanojo šį skėtį, kai buvo baisiai karšta. Ji pasislėpė duobėje – dažnai ten tūno, nuo tada, kai ją paliko draugė, – įsižeidė Danielius. O dabar atsiprašyk manęs – pareikalavo.

Funia nepatikėjo savo ausimis. Ją paliko Halinka? apie ką ji kalba? Ji apkaltina ją prieš šį bjaurų katiną, kai ji, Funia, gelbsti karališkąsias pievas. Be to, ji atiduoda jam jų skėtį – be Funios sutikimo.

Ir staiga Funia neteko gražios uodegos – iš sielvarto, o gal iš nuostabos, o gal kartu iš abiejų. Visas džiaugsmas pagalvojus apie susitikimą su Halinka dingo. Sugėdinta ir išduota Funia pamažu paliko miestelį ir nuėjo į nežinią.

Tuo tarpu žinia apie Funios sugrįžimą ir baisios muštynės su katinu Danieliumi tapo miestelio sensacija. Halinka, išgirdusi džiugią žinią, nubėgo pasitikti savo draugės, bet nerado Funios. Ji bėgiojo iš vienu namų į kitus ir šaukė, bet veltui. Funia dingo. Niekas jos nematė ir niekas negirdėjo. Žmonės kartais ant namų sienų naktimis matydavo driežo šešėlį, bet ar tai buvo Funia?

Halinka nesuprato, kodėl jos vengė geriausia draugė, gal Funios šlovė ir didvyriški darbai ją atitolino nuo Halinkos, gal ji nebuvo gera kompanija karališkajam karui? Halinka buvo labai liūdna – ji jautėsi atstumta ir nieko verta.

Tačiau kažkur giliai savyje ji jautė, kad Funia negali jos apleisti dėl savo karališkojo statuso. Ji nusprendė pasikalbėti su Funia. Ant visų namų sienų ji užklįjavo skelbimą:

"Funia, prašau susitikti. Lauksiu tavęs kiekvieną dieną vidurdienį Baltajame kampe."

Tačiau Funia kelis mėnesius nepasirodė siūlomu laiku. Kol vieną dieną vanagas surado Funią Žolės gyvenvietėje ir įtikino ją susitikti su Halinka.

Taip Funia ir Halinka sėdėjo prie stalo, pagaminto iš degtukų dėžutės, vanago akivaizdoje ir ilgai tylėjo. Kol galiausiai jos pradėjo pasakoti savo istorijas. Ar jos susitaikė? Tiesiog pažvelk į Baltąjį kampą ir sužinok.

BAGAIBA